

(Продължава отъ трета книжка)

IV.

Дъждътъ не престана три дни и три нощи. Тупъ-тупъ... Тупъ-тупъ... Църррр... дене и ноще...

Дѣдо Симо стана зълъ, намусенъ, неспокоенъ. Често-често поглеждаше насреща. А тамъ градинаритъ весели, засмѣни тичаха изъ между лехитъ, скубѣха бурени, оправяха вадитъ, подпираха зеленчука, копаеха край него и радостно се провикваха. Колелото не скърцаше. Конетъ пасѣха кротко по ливадата. Рѣката весело шумѣше.

По едно време старецътъ видѣ: колове стърчатъ посрѣдъ лѣхитъ... А на коловетъ се чернѣе нѣщо.

— А, ха, — ревна той, — ето магията имъ! — Магесници проклетни, — извика още по-силно той и посочи стиснати юмруци къмъ градинаритъ.

* * *

Привечеръ дъждътъ поспрѣ. Облацитъ се разрешиха. Стъмни се. Луната страховито надничаше задъ парцаливитъ облаци. Полето утихна, само щурцитъ весело свирѣха. Дѣдо Симо не заспа. Взе той една лопата, прегazi тихо рѣката, обиколи градината, намѣри два кола съ изсѣхнали на тѣхъ жаби, захвърли ги въ рѣката... Ядъ закипѣ въ душата му, забрави се и като лудъ затича изъ градината, заудря съ лопатата цѣвналия пиперъ, затѣпка го съ крака, заскуба го съ рѣце... И нѣмаше той да спре до сутринята чакъ. Но, ето, изкочи изъ пипера котката. Сжщата оная котка! Той я подгони, тя побѣгна предъ него и право къмъ колибата на градинаритъ... Тѣ чуха стѣпки, изскочиха. Дѣдо Симо се уплаши и побѣгна. Градинаритъ припнаха следъ него. Едвамъ успѣ той да избѣга, но градинаритъ видѣха пакостъта, която имъ